

CA LA MEUCA

CAPÍTOL DESÈ... DE LA SÈRIE UN SEÑORITO DE BARCELONA

Mira que mono...

Siempre ha sido muy detallista.

Les quatre dones, es miren la joia que els acaben de regalar. És de bijuteria, és clar, però bijuteria fina, de gust. Una cadeneta platejada de la que penja un estel blau. Totes tenen el seu regal i per a totes és igual (l'esquerra te això, socialitza l'obsequi, sempre que l'obsequi no vagi destinat a un peix gros. Aleshores el regal és personalitzat i car).

Les tres noies i la seva guia espiritual, es posen les cadenes i busquen l'aprovació de les altres.

Te está monísimo. Claro como tienes ese cuello tan largo...

Te realza mucho, diuen les joves a la Madame.

A mi todo me está bien, sea dicho sin pretensión.

Y que lo digas, te disimula la papada un huevo.

Hi ha un llarg silenci després de la impertinència de la Sónsoles. La Purita, la més espavilada, trenca el gel.

Es una lástima que se vaya... Nos lo pasábamos tan bien.

Volverá, ya verás, nos lo ha prometido.

Pero no será lo mismo. Tiene tantos compromisos cuando llega a Madrid. La de putas que le esperan. Y restaurantes y bares...

era el puto amo.

Sí, pero él confía en nosotras, por eso nos ha traído a sus amigos. Exclama orgullosa la Madame.

Eso es verdad. Y a todo el grupo se ha llevado, incluso a las chicas. Y a mí uno ya me ha pedido hora, diu coqueta la Encarna.

¿Cualo?

El gordo.

Siempre te cae el gordo. Así se te han quedado las tetas, que parecen espinillas.

Políticos así nos hacen falta, como los de antes, unos señores. Yo no sé como puede ser de izquierdas ese hombre tan majo... y encima catalán.

Tendrá mezcla.

Xsssss. Ya bajan...

Apareix tot el grup d'esquerra. Se'ls veu animats, satisfets i alguns a punt d'anar per feina. El líder està radiant.

Pues ya está, mis amigos han quedado encantados con las instalaciones (a les putes). Y de vosotras no digamos. No os quepa duda, entre todos llenarán mi ausencia.

Por cierto mi querida señora, diu a la Madame, la escenografía masoca, necesita una mano de pintura, se ve un poquito guarra. Perdóneme, pero alguien tenía que decirlo.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

CAFÈ PELS TERTULIANS

La tertúlia ha estat el rei sol al voltant del qual han girat negociacions, pactes, amors i traïcions mundials. El bar és el seu Parlament, els intel·lectuals els seus satèl·lits, el cafè, el seu nèctar.

ANÒNIM.- Qualsevol àngel necessita d'un dimoni que l'inviti a un cafè.

E. KANT.- L'amistat és com el cafè, una vegada fred no torna a tenir el seu sabor original, encara que el reescalfis.

A. POPE.- El cafè fa que els polítics siguin savis i que puguin entreveure-hi tot i tenir els ulls mig aclucats.

H. BALZAC.- Quan bevem cafè, les idees funcionen com un exèrcit.

B. RUSSELL.- La vida és prendre una tassa darrera l'altre de cafè i no preocupar-se per altres coses.

La llàstima és que ara, les tertúlies són negociacions polítiques com les actuals entre el PSOE i Esquerra, el Parlament és el seu Bar, els interessos són els satèl·lits i el cafè s'ha convertit en marro de xicoira.

LA LLUFA

EL QUI MUNTA L'ASE RUCIO

Advertiment: Sense voler ofendre a Cervantes, ni al Quixot, ni molt menys encara a l'ase de Sancho que en pau descansi.

Segle XXI, en un lloc del món de cuyo nombre no quiero acordarme... hi havia un masclet de cos atlètic, cara fatxa, i ment gruyer que va voler alliberar Gibraltar, (la seva lluita particular contra els molins) i va tornar nadant a casa. Després del fracàs i encara amb les neurones humides, es va apuntar a VOX on fa d'advocat i d'espanta-sogres. És el segon d'Abascal i enlloc de cavall, munta un ase.

Se'l coneix per Javier Ortega Smith, i el millor que es pot dir d'ell és que utilitza una laca molt bona, que alhora que el manté repentinat, no li permet que surti cap idea del seu cap. Tot el seu coneixement li van injectar a l'exèrcit (formava part del grup d'operacions especials) quan encara portava el cap rapat. Des d'aleshores, repeteix el mateix catecisme.

Aquest homenet, que supura odi per les aixelles, és, naturalment, un masclista de merda. I com tots els masclistes, naturalment, un covard incapaç de sostenir la mirada a una dona invàlida que li recrimina la seva moral agressora. Encara més naturalment que tots els naturalments utilitzats abans, la joia Smith, es mereix un lloc d'honor a la història. Però no a la història de les lletres com sí ho fa l'ase Rucio, ell es mereix un lloc entre la púrria del món. Nosaltres hi contribuïm modestament atorgant-li la LLUFA de merda amb cagallons farcits de mala llet.